

Manuál pro kněze

**Instrukce laikům
o Daru Žití v Boží Vůli**

Rev. J.L. Iannuzzi, STD, Ph.D.

(překlad P. Jan Mach)

1 - Veřejné a soukromé zjevení

Katolický katechismus uvádí následující: „*Křesťanské dílo spásy jako nová a konečná úmluva nikdy nepomine a nemůžeme už očekávat nové veřejné zjevení před slavným příchodem našeho Pána Ježíše Krista. Nicméně, i když je zjevení dokončeno, není úplně rozvinuto, bude úkolem křesťanské víry postupně během staletí proniknout jeho celý obsah.*“ (CCC, 66).

V tomto článku objevujeme postupné zveřejňování (vysvětlení) veřejného zjevení. Na jedné straně katechismus zdůrazňuje, že nám Ježíš odhalil vše, co potřebujeme ke spasení a neočekává se žádné nové „veřejné“ zjevení (poklad víry), na druhé straně to potvrzuje, že ještě není vše jasně zřejmé v Kristově veřejném zjevení! Co se týče Ježíšova učení, které dosud nebylo plně poznáno, vzpomeňme na Ježíšova slova jeho učedníkům, než odešel z tohoto světa: „*Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní by jste to neunesli.*“ (Jan 16/12)

Církevní dokumenty z posledních 2000 let neustále svědčí o pokračujícím poznávání veřejného zjevení a nikdy netvrdily, že poznávání Krista „skončilo“ samotným Kristem, ale že Kristovo veřejné zjevení je „úplné“. Bohužel v 19. století se ve skutečnosti slovo „konec“ stalo velmi nešťastným překladem latinského **compleo**, které církev používá k popisu Kristova veřejného zjevení. Pravý význam slova **compleo** vůbec neznamena „konec“, ale spíš komplementaci, dovršení zjevení, které se v Kristu završilo jednou provždy. Zjevení je skutečně postupně odkrýváno skrze oficiální učení církve (Magisterium) a také skrze prorocký úřad církve (ve kterém i dnes církev přijímá soukromé zjevení). O tomto povolání církve hovoří sv. Pavel a klade jej hned za povolání být apoštolem.: „*A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele, potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení.*“ (1. Korintským 12:28).

To je jeden z mnoha důvodů, proč jsou „soukromá“ zjevení v Církvi, přestože nejsou nezbytná pro naši spásu, cenná pro naše posvěcení. Jsou dnes důležitá, protože představují neustále pokračující rozvíjení Kristova „veřejného“ zjevení. O jejich důležitosti svědčí také další duchovní důsledky, které by z toho vyplynuly, kdyby je církev ignorovala: Kdyby např. církev ignorovala soukromé zjevení sv. Markéty Marie, neměli bychom dnes příslib milosti konečné vytrvalosti v dobrém díky dodržováním prvních 9 pátků, ani svátek Nejsvětějšího Srdce. Pokud bychom ignorovali soukromá zjevení sv. Faustiny, neměli bychom svátek Božského milosrdenství, který nám zaručuje úplné prominutí všech hříchů a trestů. Pokud bychom ignorovali soukromá zjevení Boží služebnice Luisi Piccarrety, neměli bychom největší Boží dar církvi, tj. Život v Boží vůli, který daruje duši na Zemi stejné vnitřní spojení s Boží vůlí, jakou si užívají světci v nebi.

Stručně řečeno, zatímco „veřejné“ zjevení se vztahuje na to období Církve, kdy Kristus hlásal Dobrou zprávu o spásě (evangelium), o které apoštolové přinesli písemné svědectví a to je navždy ustanoveno a závazně dosvědčeno v Písmu, „soukromé“ zjevení objasňuje veřejné zjevení novým poselstvím o Krista k dnešní církvi, které má své kořeny v tradici. Renomovaní teologové Josef Cardinal Ratzinger, Urs von Balthasar, René Laurentin a Karl Rahner souhlasí s tím, že zjevení „nikdy nekončí“ a že u Krista a apoštolů je toto zjevení „materiálně“ naplněno a apoštolové závazně zprostředkováno ve formě Bible. Avšak v průběhu staletí přicházejí nové výzvy a okolnosti a Bůh se neustále zjevuje své církvi v každé době, zjevení, které bylo materiálně naplněno Kristem, vyžaduje vždy novou „formu“ a touto formou jsou často písemné svědectví mnoha dnešních proroků, jako je Luisa.

2 - Kdo je Luisa Piccarreta?

2.1 - Život

23. dubna 1865: Luisino narození a křest v neděli «v albis» (přesně o 130 let později papež Jan Pavel II. Vyhlásil tento den «Nedělí Božího milosrdenství»).

23. dubna 1874: Ve věku 9 let v neděli «v albis» přijímá Luisa své první přijímání a biřmování. Začne slyšet Ježíšův hlas.

1878: Ve věku 13 let Luisa přijímá svou první vizi Ježíše nesoucího Kříž, který ji prosí: «Duše, pomoz mi»!

1881: Ve věku 16 let Luisa přijímá stav obětování se a je už občas omezena na postel.

1882: Ve věku 17 let složila Luisa vánoční Novenu, kterou bude každý rok recitovat po zbytek svého života.

Listopad 1887: Ve věku 22 let je Luisa definitivně omezena na postel.

16. října 1888: Ve věku 23 let zažívá Luisa první duchovní manželství s Kristem na Zemi.

7. září 1889: Ve věku 24 let zažívá Luisa své druhé spirituální manželství v nebi, tj. Dar Žití v božské vůli, ve kterém se Ježíš zmocňuje Luisina srdce. O několik dní později Nejsvětější Trojice Luisi potvrdí své božské přibývání v jejím srdci.

Nedatovaný záznam z 1 svazku: Luisa zažívá svou třetí svatbu, duchovní manželství kříže.

28. února 1899: Ve věku 33 let v poslušnosti ke svému zpovědníkovi začíná Luisa psát.

16. listopadu 1900: Ve věku 35 let Luisa prožívá svůj čtvrtý svatební obřad, ve kterém se zmocňuje Ježíšova srdce, dostává tři božská vdechnutí a vstupuje do centra Boží vůle, která se stává jejím trvalým vlastnictvím

12. listopadu 1925: Papež Pius XI. Ustanovuje Svátek Krista Krále.

7. října 1928: Ve věku 63 let se Luisa přestěhovala k sestřím v Coratu.

31. srpna 1938: Tři z Luisiných děl jsou umístěna na Rejstříku zakázaných knih, stejně jako díla Faustiny Kowalské a Antonia Rosmini – všechny tato díla byla nakonec církví rehabilitována.

7. října 1938: Ve věku 73 let Luisa opouští sestry. Rev. Benedetto Calvi přemístí Luisu na Via Magdalenu, kde stráví poslední roky.

28. prosince 1938: Luisa píše svůj poslední svazek (36. svazek).

4. března 1947: Po krátkém záchvatu s pneumonií - jediná diagnostikovatelná nemoc jejího života - zemře Luisa Piccarreta.

20. listopadu 1994: Otevření Luisina procesu blahořečení; získává titul Služebnice Boží.

16. květen 2004: Byl svatořečen papežem Janem Pavlem II. Hanibal Maria di France, její zpovědník a církevní censor jejich spisů.

29. října 2005: Je uzavřeno diecézní šetření Luisina blahořečení.

7. března 2006: Oficiálně otevřen proces blahořečení v Římě.

24.června 2010: Dva teologové – censoři, ustanovení Svatým Stolcem k prozkoumání spisů Luisy Piccarrety potvrdili, že neodporuje učení církve.

12.února 2011: Byl jmenován promotorem v případě blahořečení Luisy Piccarrety P. Luigi Borriello

2.2 - Učení

2.2.1 – 3 Fiat - Stvoření, Vykoupení a Posvěcení

Přestože že je každá ze tří božských osob odlišná, ale zároveň neoddělitelná, mnoho teologů, včetně Augustina, tvrdí, že každé Božské osobě může být připisováno zvláštní konání. V Luisiině textu se připisuje jako atribut Bohu Otci dílo stvoření, Bohu Synovi dílo vykoupení a Bohu Duchu Svatému dílo posvěcení.

My, tři Božské osoby jsme stále sjednocené v našem konání. Avšak stvoření se spojuje s Otcem, vykoupení se Synem, Fiat voluntas Tua (Buď vůle Tvá) se spojuje s Božím Duchem. A to je právě Fiat posvěcení, kde Boží Duch projevuje svou činnost.

Kniha 17 17.května 1925

Naše Vůle může udělat cokoli a dosáhne všude, pokud Nám duše dá svobodu konat a nepřerušit Naši práci svou vlastní vůlí.

Kniha 16 8. prosince 1923

2.2.2 - Tři způsoby modlitby a jednání

Ve světle učení sv. Jana od Kříže o třech stupních mystického spojení s Bohem, tj. Očištění, iluminace (osvícení), sjednocení a učení sv. Terezie z Avily o 7 vnitřních místnostech, objevují mystičtí teologové dvě cesty modlitby a jednání: Lidský způsob (modo humano) a božský způsob (modo divino). Lidský způsob odpovídá Janovu stádiu očištění a Teréziině prvním 3 místnostem. Boží způsob odpovídá Janovým fázím iluminace a sjednocení a Teréziině 4-7 místnosti.

Dokud Bůh Církvi svobodně nedaroval dar Žití v Boží vůli, nebyl tento zmíněný božský způsob vůbec myslitelný. Až Luisiny církví schválené spisy odhalily, že dar Žití v Boží vůli umožňuje vstup lidského bytí do Božího „věčného modu“, kdy sám Bůh pohlcuje a násobí modlitby a činnosti duše, aby měla neustálou a kontinuální účast na jediném věčném Božím aktu - bytí celé Nejsvětější Trojice (ad intra operatio). Protože tento akt Boží Trojice je věčný, překračuje čas a prostor, násobí skutky duše a uschopňuje jí překonávat čas i prostor, být současně na různých místech, souběžně ovlivňovat všechna stvoření minulosti, současnosti i budoucnosti, racionální a iracionální. Tímto způsobem se duši obnoví dar, který měli Adam a Eva, Ježíš a Marie, a který jí navrácí důstojnost koruny veškerého stvoření. Podobně jak nás učí kniha Daniel kapitola 3/57 a následující, nebo David ve svém žalmu 148, jehož modlitby v tomto božském režimu ovlivnily stvoření své doby, také Luisiiny „cykly“ ve stvoření poskytují metodu modlitby věčným Božím způsobem, který zasahuje stvoření všech dob.

Otec, Syn a Duch Svatý nemají tři vůle, ale jednu Boží vůli. Proto jsou v dokonalé jednotě a harmonii. Bez jakéhokoliv rozporu. Ježíš hovoří o Adamovi, prvním člověku: „Před tím, než Adam zhřešil, měl ve své duši plnost žití v mé Boží Vůli. Jeho duše jí byla naplněna až po okraj, až tak, že přetékala navenek.

Kniha 16 z 8 prosince 1923

Ježíš učil Luisu: „Chci tě učit, jak máš být stále se mnou. Nejprve

vstup do mě

proměň se ve mně (oblečte se v Krista – sv. Pavel)

vezmi si, co ve mně potřebuješ (Boží verzi svého života)

Kniha 8 9.února 1908

2.2.3 - Nová svatost:

Jestliže Ježíš odhaluje, že tento věčný modus (způsob) svatosti je nová forma posvěcení, která překonává všechny ostatní formy, vyžaduje toto tvrzení objektivní potvrzení. Mystický život je v mnoha ohledech subjektivně prožívaným jevem a často je mimo naše možnosti objektivně určovat velikost svatosti jednotlivce, nebo dokonce porovnávat svatost jednoho s druhým. Ve skutečnosti Ježíš ujišťuje Luisu, že dar Žití v jeho Boží vůli není ani tak výzvou k osobní svatosti, jako spíš výzva k posvěcení všech věcí kvůli uskutečnění jeho království. I když je tedy zbytečné srovnávat tuto či onu svatost, lze bezpečně tvrdit, že jedna forma svatosti může být větší než jiná, pokud je její velikost určena vnitřní povahou daru, a nikoli jen věrnou spoluprací příjemce s Boží milostí, způsobem jak to sám Bůh vidí a jak si to přeje ať už se jedná o cokoliv.

Když jsem se vrátila k podstatě žití v Boží Vůli – bylo mi řečeno, že je to jako žít ve stavu sjednocení s Bohem, ale můj milovaný Ježíš mi řekl: „Dcero má, je velký rozdíl mezi životem ve sjednocení se mnou a žitím v Boží Vůli.“ A když takto hovořil, natáhl ke mně ruku a řekl: „Vejdí na okamžik do mé Vůle a uvidíš ten velký rozdíl!“ Ocitla jsem se v Ježíšovi a jako malý atom jsem plavala ve Věčné Vůli a protože tato Věčná Vůle v jediném aktu zahrnuje v sobě všechny činy minulosti, přítomnosti i budoucnosti, sama jsem tak měla účast v tomto jediném skutku Věčné Vůle na všech skutcích tak, jak je to jen pro stvoření možné. Měla jsem účast i na skutcích, které se ještě nestaly, ale musí se stát do skončení časů, jak Bůh je Bohem. I za ně jsem mu vzdala lásku, chválu a vděčnost. Nebyl jediný skutek, který by mi unikl. Vzala jsem lásku Otce, Syna a Ducha Svatého a prožívala jsem jí jako svou, stejně jako Jejich Vůle byla mou a dávala jsem jí Jim jako svou.

Kniha 12 8.duben 1918

2.2.4 - Rozdíl mezi „konáním“ a „žitím“ Boží vůle

Při uvažování o věčném a božím způsobu modlitby a jednání, zjevuje Ježíš Luisě rozdíl mezi „děláním Boží vůle, což bylo dříve, a „žitím Boží vůle“ které přichází nyní. Potvrzuje, že „žití Boží vůle“ je model, který je „nejpodobnější životu svatých v nebi“ a „konání Boží vůle“ je tomuto způsobu života vzdáleno „jako nebe od země“. Následující analogie vysvětluje tyto dva modely: Ten první Boží způsob modlitby je takový, jako když se svatý člověk žijící na Zemi, chce modlit za mrtvé duše na hřbitově. Aby tak mohl učinit, musí jít od jednoho náhrobku k druhému, aby viděl, za koho se má modlit a pak se modlit za tu jednu jedinou duši. Věčný způsob modlitby je takový, že když se chce takový člověk modlit za duše na hřbitově, je vyzdvižen nahoru jako v letadle a všechny duše vidí z ptačí perspektivy. Tak se může modlit za všechny současně. Žít Boží vůli znamená pozvat jeden jediný a věčný Boží akt do našich konečných modliteb a skutků a tak jim zaručit věčnou hodnotu, čímž současně mohou ovlivňovat všechny duše minulosti, současnosti i budoucnosti.

Můj drahý Ježíš mi řekl: „Dcero moje, oni nechtějí porozumět. Žít v mé vůli znamená kralovat, konat mou Vůli znamená být podřízený mým příkazům. První znamená vlastnit jí, to druhé, přijímat moje příkazy a vykonávat je. Žít v mé Vůli znamená přivlastnit si mou Vůli jako své vlastnictví. Disponovat se pro konání mé Vůle znamená držet jí jako Vůli Boha, ne jako svou vlastní věc. Nikdo si s ní nemůže

dělat co chce. Žít v mé Vůli znamená žít v jediné Vůli – Vůli Boha a to je vůle plná svatosti, čistoty, pokoje, je to jediná Vůle, která kraluje „v ní není nic v protikladu – vše je v souladu.“

Kniha 17 18.září 1924

2.2.5 - Dar Žití v Boží vůli uvádí do duše Ježíšův „skutečný život“.

Tento skutečný život je podobný Ježíšově „reálné přítomnosti“ v eucharistii a je udržován v duši, která žije v Boží vůli. Baltimorský katechismus potvrdil, že po přijetí posvěcené hostie zůstávají částičky chleba asi 15 minut a pak jsou stráveny. Ježíš sdělil Luise, že v duši, která žije v Božské vůli, zůstává jeho reálná přítomnost skrze posvěcenou hostii zachována, ačkoli jsou částičky chleba již stráveny. Takto se duše, která žije v Boží vůli, stává „živým hostitelem“, tj. jakoby druhým Ježíšem, který se přimlouvá za lidstvo.

*Ve snaze vstoupit do Boží Vůle, nemusí stvoření dělat nic jiného, než odstranit malý kamínek své vlastní vůle. Přestože je tam, v mé Vůli, nemá na ní účast, ani nemá radost z jejich záměrů, je jako cizinec v mé Vůli. Je to stejné, jako když malý kamínek brání proudu vody z pobřeží dostat se dál, kamínky jej blokují. Ale když duše odstraní ten malý kamínek své vůle, hned splyne se Mnou a Já s ní, všechny mé dobra má k dispozici: sílu, světlo, pomoc – cokoliv potřebuje. Když jsem uvažovala o Svaté Boží Vůli, můj sladký Ježíš mi řekl: Dcero moje, pro vstup do mé Vůle neexistuje ani cesta, ani dveře, ani klíč, protože má vůle je všudypřítomná. Protéká pod nohama každého, je vpravo, vlevo, nad hlavou – všude, stačí ji chtít a obsáhne vše..... Duše potřebuje mít jen touhu a tím je vše hotové. **Má Vůle vykoná všechny práce.....**“*

Kniha 12 16.února 1921

2.3 - Spiritualita

2.3.1 - Ranní obětování v Boží vůli (viz str. 11-12)

(Luise to také označuje jako „přípravný akt“). Ježíš žádá, abychom tuto modlitbu recitovali jako první věc hned jak se probudíme na počátku den. Tak zveme Boží věčný akt, věčné konání do všech našich myšlenek, slov i činu celého našeho dne. Bůh takto absorbuje (pohlcuje) naše konečné činy do svého všeobjímajícího konání, které udržuje a oživuje všechny věci. Tímto způsobem vše, co myslíme, říkáme a děláme, udržuje a oživuje všechna stvoření v celém vesmíru.

Pomyslela jsem si: „Když jeden skutek konaný v Jeho Vůli je tak ohromný, Bože můj, kolik mi jich unikne? A můj drahý Ježíš odpověděl v mém nitru: „Dcero má, máš přípravný a přítomný úkon. Přípravný úkon koná duše hned po probuzení, když odevzdá svou vůli do Mé, rozhodne se a potvrdí, že chce žít a konat jen v Mé Vůli. Tak předpřipraví všechno své konání a umožní, aby plynulo v Mé Vůli. Při přípravném úkonu vychází mé Slunce, do všeho, co duše činí se kopíruje můj život, je v každém skutku a to tvoří přítomný úkon.“

Kniha 14 27.května 1922

2.3.2 - Obnova ranního obětování v průběhu dne

(Luise to také označuje jako „přítomný akt“). Protože rozptýlení v průběhu celého dne může snížit účinnost naší modlitby Ranního obětování, jsme vyzýváni, abychom ji občas během dne obnovili. Tato obnova může být buď opakováním slov Ranního Obětování, nebo to může být jednoduchá střelná modlitba o jedné nebo dvou větách, ve kterých vyzýváme Nejsvětější Trojici, aby nepřetržitě působila v naší paměti, rozumu a vůli a neustále posilovala náš dech, údery srdce a oběh krve. Ve

skutečnosti Luise Ježíš odhalil, že před pádem Adama Bůh Otec nepřetržitě působil v jeho vůli a srdečním rytmu, Boží Syn v jeho rozumu a oběhu krve a Duch Svatý v jeho paměti a dechu.

Jakkoliv by byl přípravný úkon nedokonalý, zastřený lidským způsobem, vlastní vůlí, sebevědomím, lhostejností – jsou to jen mraky, které zastíňují slunce a jas jeho světla před tváří země. Naopak přítomný úkon mraky nemohou ohrozit. A pokud nějaké jsou, má moc je rozptýlit a umožní, že se formují a vycházejí nová slunce. V nich je kopírovaný Můj život s takovou září světla a tepla, že jedno slunce je krásnější, než druhé. Oba úkony jsou nezbytné: přípravný úkon podává ruku, připravuje a formuje půdu pro přítomný úkon, přítomný úkon uchovává a rozšiřuje pole pro ten přípravný.“

V každém dalším skutku, který duše koná, dostává tak novou božskou sílu, božskou moudrost, božskou lásku, božskou svatost.....a tím, že dostává tyto božské vlastnosti, může odložit ty lidské.

Kniha 13 26.března 1918

2.3.3 - „Cykly“ ve stvoření

Každý den se duše snaží získat lásku, kterou Bůh vložil do celého stvoření z lásky k ní a to tím, že skrze celé stvoření uctívá (adoruje), děkuje a oslavuje Boha. Tak duše „bilokuje“ do stvoření tím, že přijímá (asimiluje) myšlenky, slova a činy všech lidí a tak chválí, adoruje a děkuje Bohu jménem všeho stvoření v celém vesmíru. Tím, že duše takto přijímá ve svém každodenním životě každou myšlenku, slovo i čin všeho stvoření, proměňuje Boží vůli (doslova zbožšťuje) veškerou činnost stvoření. Kromě toho Ježíš Luise dal poznat, že ve svém skrytém životě každým svým dechem, krokem, slovem a dokonce i svými nejnuitnějšími činy, divinizoval veškerou lidskou činnost a činnost všeho stvoření; zatímco jeho utrpení vykoupilo člověka, jeho skrytý život člověka zbožštil.

Luisa dosáhla svých cyklů dvěma hnutími své duše. K lepší ilustraci této vnitřní dynamiky, byla její první vnitřní hnutí nejprve všeobecná, v nichž Bohu nabídla lásku, chválu a díkůvzdání všech tvorů najednou. Její druhé vnitřní hnutí bylo konkrétnější, přičemž Bohu nabídla všechny věci jednotlivě nebo ve skupinách, např. činy všech lidí, pohyby hvězd, stromů atd. Podobně jako modlitby Daniela 3/57 a Žalm 148 Luisiny Cykly vstupují do stvoření a díky Božímu, věčné a jedinému aktu ovlivňují stvoření nejen v období jejího života, ale současně všech časů a dob.

Po té, co jsem přijala svaté přijímání, řekla jsem Ježíšovi: „Miluji Tě!“ A On mi odpověděl: „Dcero moje, chceš mě skutečně milovat? Tak řekni: Ježíši Miluji Tě Tvou Vůli. A protože má vůle naplňuje nebe i zemi, tvá láska mě obklopí odevšad a tvé „Miluji Tě“ bude znít jako ozvěna na nebesích i v hloubkách propastí. A když řekneš: „Klaním se Ti, velebím Tě, chválím Tě, děkuji Ti“ a budeš to říkat v Mé Vůli, budeš tak naplňovat nebesa i zemi klaněním, velebením, chválou a díkůvzdáním. Je to jednoduché a velkolepé.

Kniha 11 2.říjen 1913

2.3.4 - Opakování „božských skutků“ duše

Božské činy jsou jedinou věčnou činností (konáním, aktem) Nejsvětější Trojice (která překračuje čas a prostor a souběžně ovlivňuje všechna stvoření), absorbuje naše konečné činy tak, že naše činy ovlivňují všechno stvoření. Takové božské činy uschopňují všechny lidi, aby obdrželi dar Žití v Boží vůli a pomáhají „osvobodit stvoření od otroctví porušenosti“ (Řím. 8.21), připravují svět pro univerzální období míru a pomáhají realizovat na zemi naplnění modlitby Otče náš: „Přijď tvé království, buď vůle Tvá, jako na nebi, tak i na zemi“.

Skutky vykonané tímto způsobem v Mé Vůli mají kreativní sílu a jsou novým posvěcením pro člověka. Sestupují z nebe a přinášejí plnost požehnání na zem. Ony přinášejí novou éru vítězství nad lidskou

zlobou. Proto rozmnožuj své skutky konané v Mé Vůli, jsou to zbraně, dary a milosti, skrze které sestoupí na duše Naše Vůle a povede mezi nimi boj lásky.

Dříve jsme získávali spásu skrze skutky pokání, postu, almužny a utrpení. Nyní každý úkon, který konáme v Boží Vůli – pohyb, dýchání, chůze či rozhovor – vše přináší spásu

26.duben 1921

Dcero má, aby duše byla schopna na sebe zapomenout, vše co koná, nebo musí konat má konat tak, jako bych to chtěl konat Já v ní. Když se modlí, má říci: „Ježíš se chce modlit a já se modlím s ním.“ Když pracuje: „Ježíš chce pracovat, Ježíš chce jít, Ježíš chce spát, Ježíš chce vstávat, Ježíš se chce veselit....“ Tak to má být ve všem až do konce života, kromě chyb. Pouze tímto způsobem je duše schopna zapomínat na sebe. Protože to konám Já v ní, potřebuje mě k tomu. Tak koná vše se mnou, protože Já si to tak přeji.“

Kniha 11 14.srpen 1912

Dílo Luisy Piccarrety

2.3.5 - Meditace Hodin Umučení našeho Pána Ježíše Krista

Toto je možná nejdůležitější dílo, které Luisa napsala, neboť modlitby obsažené v těchto meditacích pomáhají zachránit duše a odvrátit pohromy, poskytují duši ochranu a obnovují je směrem k Bohu. Ježíš říká Luise, že duše, které tuto knihu pravidelně meditují, překonají všechny slabosti, pokud budou pokoušeny a pokud jsou nedokonalé, stanou se svatými a dosáhnou dokonalosti. Kromě toho ji ujišťuje, že neexistuje duše, která by vstoupila do očištnice nebo do nebe a neměla z těchto Hodin utrpení užitek.

2.3.6 - Meditace o Panně Marii v Království Božské Vůle 36 lekcí, které nás učí, jak žít v Boží vůli:

Jedná se o meditace pro každý den v měsíci květnu (včetně dalších 5 lekcí navíc na žádost jejího zpovědníka), ale mohou být použity k meditaci během kteréhokoli měsíce. Jako nám Ježíš dal své dílo v 36 svazcích, Marie zde nabízí 36 lekcí.

2.3.7 - 36 svazků:

Obsahují Ježíšovo zjevení Luise o tom, jak žít v Boží vůli. 36 svazků obsahuje přes 8 550 stránek napsaných Luisou, která měla jen něco víc než základní vzdělání. Z 36 svazků je první skupina 12 svazků zaměřena na *Fiat vykoupení*, druhá skupina 12 svazků na *Fiat stvoření* a třetí skupina 12 svazků na *Fiat posvěcení*. Přestože Luisa psala rozptýleným a nekoordinovaným způsobem, její doktrína – jako dokazuje tato dizertační práce - zůstává nepřekonatelná. Jejich 36 svazků je primárně určeno církevní hierarchii, kněze a biskupy, po kterých Ježíš požaduje, aby je přezkoumali a interpretovali ve světle Písma svatého, Tradice a učení Magisteria. Mají je pak předat laikům doktrinálně zdravým a krátkým učením. Protože jen málo laiků bude mít čas na přečtení 8 550 stran, všech 36 svazků bylo systematicky prezentováno a zúženo na 400 stran pro laiky ve schválené doktorské práci s názvem „*Dar života v božské vůli v spisech Luisy Piccarretty – ve světle prvních ekumenických koncilů, patristické, scholastické a soudobé teologie*“ (k dispozici online ke koupi).

2.3.8 - Růst duše v Boží vůli

Některé duše žijí nedokonale v Boží vůli, jiné dokonaleji a ještě jiné dosáhnou bodu úplného ponoření se do Boží vůle. Tyto tři fáze vnitřního růstu daru Života v Boží vůli nacházíme ve svazku 11, 29. června 1914, a odpovídají přerušované, nepřetržité a úplné účasti na uvedeném daru.

2.3.9 - Čtyři kroky k životu v Boží vůli:

Touha (zprostředkovává nám tento dar), **poznání** (uschopňuje nás k pokroku v tomto daru), **ctnost** (ukotvuje nás v tomto daru) a **život** (tento dar aktualizuje). Zatímco duše ve stavu milosti může se svatou touhou okamžitě vstoupit do jediného Božího věčného konání a ovlivnit všechny věci souběžně, teprve když se duše zakotví ve ctnostech, může prožívat život v Boží vůli, jako život znamená neustále setrvávání v jediném Božím věčném konání.

Chci ti říci něco, co bude pro tebe velkou útěchou a co jsi dosud nechápala: každá duše má povinnost Mě milovat v každém okamžiku života, neustále. Pokud Mě tak nemiluje, naplňuje svou duši samotou a prázdnotami tolik dní, hodin a minut, kolik mě zanedbávala v lásce.

A nikdo nemůže vstoupit do nebe, pokud tyto prázdnoty nenaplní. Naplnit by je však mohl jen tehdy, kdyby Mě po celý zbytek svého života miloval dvojnásobně. Pokud to neučiní, bude je naplňovat pomocí ohně v očištění. Když jsi ode mě odloučená, nepřítomnost milovaného lásku zdvojnásobuje a proto přicházíš, abys své prázdnoty naplňovala.“
Knihy 4 16.červenec 1901

Ranní obětování v Boží vůli

(Přípravná modlitba - preventivní akt)

Ježíš říká Luise, že každé ráno by naše modlitba měla začít v Boží vůli. Ježíš poučuje Luisu i každého z nás, jak se každé ráno modlit tuto modlitbu. 27. května 1922 ve svazku 14 Ježíš zjevuje Luise, že přípravná modlitba, neboli ranní obětování v Boží vůli se děje, když duše při prvním otevření očí každé ráno zasadí a upevní svou vůli ve vůli Boží. Zde se duše rozhoduje a potvrzuje, že chce žít a konat pouze v Boží vůli. Duše tak svěřuje všechny své činy po celý den do tohoto Ranního obětování a zasvěcuje je do Boží vůli. Od tohoto okamžiku začnou všechny činy duše splývat s jediným Božím věčným aktem, který je bez začátku a bez konce a povznáší všechny její činy takovým způsobem, že obsáhnou všechny činy životů v minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

Protože však sebeláska, nedbalost a další věci mohou během dne snížit účinnost přípravné modlitby a zakryjí ji jako mraky slunce, je třeba tento akt obnovovat po celý den. Ježíš označuje takové obnovení za přítomný akt (přítomnou modlitbu), který odstraňuje skutečnosti, jež by mohly preventivní akt nějak omezit. Ježíš Luise zjevil, že jak Preventivní, tak přítomný akt jsou nezbytné pro Žití v Boží Vůli: První disponuje a umožňuje duši, aby žila v Boží Vůli, zatímco druhý udržuje a rozvíjí duši k životu v téže Vůli.

Pokud jste pracovně velmi zaneprázdněni, můžete preventivní akt obnovit třikrát až čtyřikrát denně. Způsob obnovení tohoto aktu však není omezen jen na jeho opakování, i když je to dobrá metoda. Bůh s potěšením vidí, jak Mu vyjadřujete svou lásku různými způsoby. Tento akt můžete obnovit například ve svém Fiat stvoření, ve Fiat vykoupení nebo ve Fiat posvěcení.

Kdykoli tedy obnovujeme tento čin, měli bychom, stejně jako Luisa, dělat to dvěma pohyby duše. Luisa tento přístup používala často. První pohyb duše je „obecný“ a zde nabízíme Bohu lásku, chválu a díkůvzdání a za všechny věci najednou, protože jsou pro nás nyní přítomny ve věčné Boží vůli. Druhé hnutí je „konkrétní“ zde nabízíme Bohu všechny věci v jednotlivých skupinách, jednu po druhé

(slunce, vesmír, hvězdy, vody, celé lidstvo atd.) Nebo jednotlivě (tato nebo ta konkrétní věc). Luisa důsledně cvičila oba pohyby, dokud se jí nestaly její věčnou odměnu.

Následující preventivní akt, známý také jako Ranní obětování v Boží vůli, je krásná modlitba sestavená z čtených výňatků z 36 Luisiných svazků, jež se staly metodou její modlitby, kterou praktikovala každé ráno.

Ranní obětování v Boží vůli

Ó Neposkvrněné Srdce Panny Marie, Matky a královny Boží vůle, vzývám tě, nekonečnými zásluhami Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a milostí, které ti Bůh udělil od tvého Neposkvrněného početí, milostí, které nikdy nepřestanou zářit.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, jsem chudý a nehodný hříšník. Prosím Tě Ježíši o milost, abys dovolil naší Matce a Luise, vytvořit ve mně Boží skutky, které Jsi pro mě a pro všechny zasloužil. Tyto skutky jsou cennější, než vše ostatní, protože nesou Věčnou moc Tvého Fiat a čekají na mé „Ano, Tvá Vůle ať se stane“ (Fiat Voluntas Tua).

Prosím Tě, Ježíši, Maria a Luiso, aby jste mě doprovázeli, když se nyní modlím:

Nejsem nic a Bůh je vše, přijď Boží Vůle. Přijď nebeský Otče a staň se každým úderem v mém srdci a pohybem mé Vůle; přijď milovaný Synu, abys proudil v mé krvi a přemýšlel v mém rozumu; přijď Duchu svatý a staň se dechem v mých plících a každou vzpomínkou v mé paměti.

Nořím se do Boží Vůle a vkládám své „*miluji Tě, klaním se Ti a velebím Tě*“ Bože do každého Fiat celého Stvoření. V mém *miluji Tě* má duše vstupuje do stvoření nebes a země: miluji Tě ve hvězdách, ve slunci, v měsíci i obloze; Miluji Tě v zemi, ve vodách a ve všech živých tvorech, které můj Otec vytvořil z lásky ke mně, abych mohl opřevzat tuto lásku láskou.

Nyní vstupuji do Ježíšova Nejsvětějšího lidství, které zahrnuje všechny činy. Vkládám své *klaním se Ti*, Ježíši, do Tvého každého dechu, tlukotu srdce, myšlenky, slova i kroku. *Klaním se Ti* v kázáních Tvého veřejného života, v zázracích, které Jsi vykonal, ve svátostech, které Jsi ustanovil, a v nejintimnějších pohybech Tvého Srdce.

Velebím Tě Ježíši v každé Tvé slze, ráně, jizvě, trnu a v každé kapce krve, která odkryla světlo pro život každého člověka. *Velebím Tě* ve všech Tvých modlitbách, uzdraveních, obětech, v každém vnitřním skutku a bolesti, které Jsi vytrpěl až do posledního dechu na kříži. Spojuji Tvůj život a všechny Tvé činy, Ježíši, s mým *miluji Tě, klaním se Ti a velebím Tě*.

Nyní vstupuji do činů mé Matky Marie a Luisy. Vkládám své *děkuji Ti* do každé myšlenky Marie a Luisy. *Děkuji Ti* ve všech přijatých radostech a zármutcích Ježíšova vykoupení a posvěcení Duchem svatým. Nořím se do Tvých činů a vzdávám svůj dík a chválu ve vztahu ke každému tvor, abys naplnil jejich činy světlem a životem: naplňuj tedy všechny skutky Adama a Evy; patriarchů a proroků; duší v minulosti, přítomnosti a budoucnosti; svatých duší v očištění; svatých andělů a světců.

Nyní si přivlastňuji všechny tyto činy jako své vlastní a nabízím je Tobě, svému něžnému a milujícímu Otci. Ať roste Tvá sláva u Tvých dětí, ať Tě mohu oslavovat, utěšovat a ctít v jejich zastoupení.

Začínáme nyní náš společný den spojení tímto jediným, věčným, Božím činem. Děkuji Ti Bože v Nejsvětější Trojici za to, že Jsi mi umožnil vstoupit do tohoto spojení s tebou prostřednictvím modlitby. Přijď království Tvé, buď Vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi. *Fiat*